

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Becky Wicks
Az álmok tengerén

Olivia Gates
A sivatag virága

Margaret Baker
A tenger zúgása

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Becky Wicks, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

Eredeti címe: *From Doctor to Daddy* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Kiss Klára

© *Olivia Gates, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

Eredeti címe: *The Sheikh Surgeon's Proposal* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Fürst Anna

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

© *Margaret Baker, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

Eredeti címe: *A Family Worth Waiting For* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* G. Korda Edit

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 75. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-492-6

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited™ vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: *1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• Felelős kiadó: *dr. Bayer József*

• Főszerkesztő: *Vaskó Beatrix*

• Telefon: *+36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Becky Wicks
Az álmok tengerén

ELŐHANG

Odafent, az edinburgh-i várban Fraser megállt, és a kő mellvédre támaszkodott. A tiszta kék ég alatt a téglaházak, a fák és a távolban a tenger úgy ragyogtak, akár egy festményen. A férfi mélyen beszívta a friss skót levegőt. Napsütésben ez a város egyszerűen hihetetlenül szép.

A rendelőben, mint mindig, óriási lesz a hajtás, és Fraser ezzel a reggeli sétával készült fel a rengeteg munkára. Ám valakinek nyilvánvalóan már most szüksége van rá, mert a zsebében rezegni kezdett a telefon.

Fraser kivette a mobilt, és az arcát a nap felé fordította.

– Szia, Anton!

– Szia! Láttam egy hirdetést, ami érdekes lehet az *Ocean Dream*nek, amennyiben még mindig dializáló ápolót keresel.

– Hallgatlak.

Fraser rámosolygott két gyerekre, akik az ágyúk körül futkostak, és úgy tettek, mintha egymásra lövöldöznének.

Már nem emlékezett, milyen posztokat töltöttek be a hajón, és melyeket nem. Egyszerűen túlságosan elfoglalt volt. Idén még arra sem igen volt ideje, hogy egyáltalán gondoljon a luxushajón rá váró munkára. Ezért a munkaközvetítő Antont bízta meg, hogy állítsa össze az egészségügyi csapatot.

– Találtam egy kitűnő dializáló nővért Londonban, aki megfelel a feltételeinknek. És képzeld el, neki is van egy ötéves lánya, aki veseátültetésre vár. Ritka vércsoport. A gyerek még sosem hajózott, ezért azt gondoltam...

– Jól hangzik. – Fraser szorosan a füléhez tartotta a mobilt, miközben a gyerekek kiabálva rohagáltak körülötte. – Hogy hívják ezt az ápolónőt?

A várudvaron lassan megindult a kapu felé.

– Sara. – Anton rövid szünetet tartott, hogy utánanézzon valaminek. – Sara Cohen. A kislánya pedig Esme.

Fraser olyan hirtelen torpant meg, hogy egy turista hátulról majdnem nekiment.

– Sara Cohen?

A név hallatán homlokát kiverte a verejték, és a hideg szélről megborzongott. Mikor is hallotta utoljára ezt a nevet? Hat éve? Egy idő után felhagyott a számolással.

A hölgy, aki majdnem nekiment, halkán elnézést kért, majd szemügyre vette a magas, farmernadrágos, karcsúsított inget meg sportdzsekit viselő férfit, és könnyedén elpirult.

Fraser gyorsan oldalt lépett.

– Pontosan mikor kezdődik a hajóút?

– Pontosan egy hónap múlva – felelte Anton. – Képzelheted, hogy az a kislány milyen izgatott. Sara már csak a St. Gilda Kórház beleegyezésére vár, ugyanis ott dolgozik. De azt hiszem, megtaláltuk a megfelelő személyt.

Fraser még mindig nem tudta felfogni. Sara Cohennek van egy ötéves lánya? Talán egy másik Sara Cohenről van szó...

– Mondanál valamit a pályafutásáról?

A turistacsoportokon átvágva lefelé ereszkedett a várdombon, és elhaladt egy kiltet viselő dudás mellett.

Anton vázolta az ápolónő szakmai karrierjét. Fraser egyes részeit ismerte, másokat nem, de egyértelműen *arról* a Sara Cohenről volt szó.

Hat éve nem hallott felőle. Eltekintve attól az egyetlen alkalomtól, amikor Londonba repült, hogy beszéljen vele, és egy másik fickóval látta. Fraser rögtön megbánta, hogy rászánta magát az utazásra, és soha többé nem próbálta felvenni a kapcsolatot Sarával. Ahogy a lány sem jelentkezett

nála.

– Mi a helyzet Esme apjával, Sara férjével? – kérdezte.

– Csak ketten vannak – felelte Anton. – Úgy tudom, a hölgy szingli.

Úton a rendelő felé vadul kavarogtak Fraser gondolati. Még mindig fel tudta idézni Sara arcát, ahogy a szobájában állt, és közölte, inkább külön utakon menjenek tovább. Választást sem hagyott neki.

Vajon az a másik fickó Esme apja? És Sara őt is elhagyta?

Mivel a Breckenridge-praxisban rengeteg volt a munka, Fraser már azon morfondírozott, hogy lemondja a hajóutat, és valaki mást küld maga helyett. Egyébként is büntudat gyötörte, amiért beköltözött az új lakásába, és az anyját egyedül hagyta a régi házban, ahol a rendelő is volt. Az apja nélkül üresnek tűnt a jókora épület.

De most Saráról van szó – arról a nőről, akit hat évvel ezelőtt feleségül akart venni. Tehát mégiscsak részt kellene vennie azon a hajóúton!

1. FEJEZET

Sara épp feltette a bőröndjét az ágyra, hogy kinyissa, amikor megszólalt a hangosbemondó.

– Kérem a nefrológiai szakápolókat öt perc múlva az egyes fedélzetre megbeszélésre. Köszönöm.

Sara a tenyerével megtörölte izzadt homlokát, és a fürdőszoba nyitott ajtaján át megpillantotta magát a tükörben. A helyiséget fürdőszobának nevezni mindazonáltal túlzás volt, mert sokkal inkább szekrényre emlékeztetett.

Sara gyorsan hideg vizet fröcskölt az arcába. Jobb lett volna, ha nem fogadja az apja hívását a hotelben. Ugyanis emiatt az utolsó pillanatban épphogy csak elérte az *Ocean Dreamet*. Most alig maradt ideje átöltözni, hogy aztán öt perc múlva a fedélzeten legyen, ahol találkozhat Esmével, valamint megismerkedhet az új kollégáival és a betegekkel, akikkel közösen vesz részt ezen a karibi hajóúton.

Remélhetőleg Esme nem fél odafent a fedélzeten. Nagy dolog ez egy ötéves számára, mert nemcsak először van hajón, de otthagyta a jól ismert dialízisközpontot is.

Sara a parányi tükörben gyorsan felfrissítette a rúzsát.

Tulajdonképpen Esmének szerencséje van. A hajó másik szintjén több gyerekkel osztozik egy nagy kabinon. Az egész olyan, mint egy hosszú pizsamaparti, miközben két ápoló áll a rendelkezésükre. Mivel neki éjszakai műszakokat is vállalnia kell, nem oszthatja meg kicsiny kabinját a lányával.

Miközben kifestette a szempilláját, felidézte az előző esti beszélgetést a húgával, mielőtt Londonból a floridai Fort Lauderdale-be repült volna.

– Még mindig nem értem, miért akarsz üdülőhajón dolgozni. Azt hittem, gyűlölöd a tengert – mondta Megan.

– Nem, ez nem igaz. Csak azért mondd, mert nincs kedvem veled és a latin szeretőddel búvárkodni menni. Le sem tudjátok venni egymásról a kezeteiket.

A nővérek nevettek, de érzékeny pont volt kettőjük között, hogy alig egy éve a legutóbbi nyaralásukon Megan egy héten át Pedróval, egy mexikói fickóval múlatta az időt. Sara nem tehetett mást, egy nyugágyban elolvasta a legújabb fantasysorozat összes részét, és közben lelkiismeret-furdalása volt, amiért otthon hagyta Esmét.

– Egyébként is ez most munka.

– Értem.

Megan természetesen tudta, hogy dialízises betegekről van szó, és hogy Sara mennyire a szívéen viseli a sorsukat.

Ha Esme nem lett volna beteg, eszébe sem jut, hogy elvégezze a dialízálós szakápoló-képzést. De most már örült, hogy megtette.

– El tudod képzelni, hogy egy egészen új világot mutathatok meg a lányomnak, Megan? És segíthetek a sorstársainak olyan helyekre eljutni, amelyekről azt hitték, sosem láthatják őket.

– Nagyszerű, amit csinálsz – ismerte el Megan. – De ügyelj rá, hogy ezúttal te is szórakozz egy kicsit, rendben?

– Persze.

A dialízálás csak egy része volt Sara munkájának a hajón. Ezenkívül tagja volt az *Ocean Dream* általános egészségügyi csapatának is. Noha elsősorban Esme miatt vállalta ezt a munkát, tudta, hogy a munkatársaival együtt szabadidejükben részt vehetnek a főfedélzeten rendezett programokon.

Elvegyülhetnek a vendégek között, és a szárazföldre is kimehetnek, ha a hajó kiköt. Félig-meddig egyfajta fizetett szabadság volt. Sara úgy érezte, nem szalaszthatja el ezt a lehetőséget, amikor a kedves munkaközvetítő, Anton felhívta.

A dialízálós csapathoz maroknyi, Angliából érkezett szakápoló tartozott. Legtöbbször a családjukkal együtt Port Evergladesben szálltak fel a hajóra. Sara hallotta, hogy a törzsgárda a szezonban felváltva

különböző hajókon dolgozik. Fantasztikus élet lehet! De számára ez csak egyszeri alkalom. Amíg Esme meg nem gyógyul, és el nem végzi az iskoláit, ő nem utazgathat a világ körül.

– Extravagáns, ugye?

Egy idősebb hölgy felnevetett, amikor elhaladt egy kép mellett, amelyen egy aranyfarkú sellő emelkedett ki a habokból.

– Ötcsillagos úszó szálloda – idézte Sara a hajótársaság weboldalának reklámszövegét.

Sietve folytatta útját a felső fedélzetre, miközben hosszú zöld nyári ruhája a bokája körül lengedezett.

Tőle jobbra-balra utasok húzták kerekese bőröndjeiket a kabinjukba, és Sara szívét izgatottság járta át. Az *Ocean Dream* luxushajó majd ötezer utassal, akik mind szép összeget fizettek ezért a körutazásért.

Bermuda, Aruba és Antigua szerepeltek az útitervben. A gondolatra, hogy Esmével homokvárat építhet a tengerparton, Sara elmosolyodott. Közben felért a fedélzetre.

Florida perzselő napja egy pillanatra elvakította, így a tömegben csak homályosan látta az embereket, akik az ideiglenes színpadon gyülekeztek. Ott volt dr. Renee Forster, a dialíziscsapat tekintélyes vezetője, egyben a fedélzeten tartózkodó két nefrológus egyike, aki már beszélni is kezdett.

Sara halkán Jessnek, Esme hivatalos gondozójának a fülébe súgta:

– Bocs a késésért.

Esme farmersortban meg egy lila pólóban állt mellette, és rosszkedvűnek tűnt. Sara megfogta a kezét.

– Hogy vagy, kincsem?

A kislány megvonta a vállát, és a padlót bámulta.

– Nagyon örülünk, hogy ma mindnyájukat itt üdvözölhetjük a fedélzeten – mondta dr. Forster, egy magas, afroamerikai nő New York-i akcentussal. – Az idő tökéletes, és a kapitány azt üzeni, hogy sima utunk lesz Arubába. És bőven lesz időnk, hogy megismerjük egymást.

Sara bátorítóan megszorította Esme kicsi kezét. Aztán körülnézett. Úgy tűnt, a lánya a legfiatalabb dialízises beteg, ami nem volt szokatlan számukra.

Verejtékező, kék-fehér egyenruhás munkatársak még mindig dobozokat, bőröndöket és ládákat cipeltek a rámpáról a hajóra. A kikötőben lágyan ringatóztak a pálmák az enyhe szélben.

A fedélzet másik oldalán Sara felfedezett egy világoszöld rövidnadrágot viselő fiút, aki nem tartozott a csoporthoz. Épp súgott valamit az anyjának, aki gyorsan félrekapta a fejét, amikor találkozott a tekintete Saráéval. Sara ösztönösen tudta, hogy a fiú az Esme katéterét fedő kötésre kérdezett rá, amely a pólója gallérjából előkandikált. Vagy a videókamerára, amelyet Esme a kezében tartott.

– Klassz hajó, ugye?

Sara attól tartott, hogy a lánya észreveszi a fiút, és szégyenkezni fog. Sajnos, Esme már nagyon is a tudatában volt, mennyire különbözik a többi gyerektől.

– Te is olyan izgatott vagy, mint én?

Esme ismét csak vállat vont, és Sara gyomra fájdalmasan elszorult.

Dr. Forster épp ezt mondta:

– Gondoljanak arra, hogy tapasztalt dializáló ápolók állnak a rendelkezésükre. Tehát a legjobb kezekben vannak. Gondoskodunk róla, hogy megkapják a szükséges kezeléseket, és betarthassák a diétájukat. Ebben a konyhai személyzet segíti majd önöket, akik ott állnak.

Sara megfordult, és megpillantotta a dolgozókat, akik üdvözlésképpen felemelték a kezüket.

– Ezenkívül szeretném kihasználni az alkalmat, hogy bemutassam önöknek a kiváló Fraser Breckenridge doktort. Ő az *Ocean Dream* főorvosa és az egészségügyi részleg vezetője. Feltehetően gyakran fognak találkozni vele. Egy pillanatra feljönne ide, dr. Breckenridge?

Sara azt hitte, hogy rosszul hallotta.

De nem, nagyon is jól hallotta. Hirtelen úgy érezte, mintha megállt volna az idő.

A vonzó és kisportolt Fraser Breckenridge mintha egyenesen az emlékeiből katapultált volna a

jelenbe. Sara rémülten nézte, ahogy fellép a színpadra, és dr. Forster átnyújtja neki a mikrofont.

Ez nem lehet igaz...

A férfi több mint százkilencvenes magasságával uralta az egész fedélzetet. Igen, tényleg ő az. De hogyan lehetséges ez? És miért kell ilyen hihetetlenül jól festenie?

Sara meredten bámulta Frasert. Ugyanúgy nézett ki, mint azon az estén, amikor ő a férfi szüleinek óriási, edinburgh-i házában – ahol Fraser apjának a rendelője is volt – szakított vele. Sara azóta sem hallott róla, amit nem vehetett rossz néven tőle. Azt hitte, soha többé nem fogja viszontlátni.

Lázasan töprengett, hogy nem kellene-e inkább elosonnia, de Esme erősen fogta a kezét. Ráadásul abban a pillanatban kiszállt a lábából minden erő, hogy meghallotta Fraser jellegzetes skót akcentusát. Mennyire szerette ezt a férfit! Vad erővel rohanták meg az emlékek.

– Köszönöm, hölgyeim és uraim – mondta Fraser, és a kezével végigsimított dús fekete haján. – Megtisztelve érzem magam, hogy elkísérhetem önöket erre az utazásra. Néhányan most először szálltak hajóra, igaz? Ki az, aki még sosem vett részt tengeri utazáson?

Sara legnagyobb meglepetésére Esme tétován felemelte a kezét. Sara szája kiszáradt, amikor Fraser tekintete először a kislányra siklott, aztán megállapodott rajta. Érezte, amint végigfolyik a hátán az izzadság. Lassan ő is üdvözlésre emelte a kezét. Fraser ugyanezt tette, miközben halvány mosoly játszott a szája szegletében.

– Biztos vagyok benne, hogy remekül fogunk szórakozni ezen a hajón – tette hozzá a férfi rövid szünet után.

Sara azon tűnődött, vajon ezt most kinek mondja. Fraser szájára gondolt, ahogy annak idején egybeforrt az övével.

Ostoba módon nem olvasta el a csapat névsorát. Éppen amikor át akarta nézni az utazással kapcsolatos információkat, Esme egy hiányzó cipő miatt pánikba esett, és ezzel elterelte a figyelmét.

– Az idő itt mindenestre szebb, mint Edinburgh-ben. Remélem, nem rémülnek halálra, ha az én sápadt skót bőröm hamarosan úgy fog kinézni, mint a pirosra főtt homár.

Esme nevetett, akárcsak a hallgatóság nagy része. Sara viszont csak kínosan érezte magát. Gondolatban újra ott állt a hatalmas, skót ház lépcsőjén, és hallotta, amint Fraser apja közli a fiával, mit tart a kapcsolatukról. Egyikük sem sejtette, hogy ő hallja minden szavukat.

És Fraser sem őt, sem a kapcsolatukat nem vette védelmébe. Fraser most sorra bemutatta a munkatársakat, Sarát is beleértve.

– Kérem, üdvözljék Sara Cohent, az egyik kitűnő dializáló ápolónőnket!

Sara igyekezett nem összerezzenni, amikor mindenki feléje fordult, és tapsolt, miközben Esme félénken hozzásimult, és görcsösen szorította a kameráját. Sara hirtelen dühbe gurult.

Fraser hogy merészeltel keresztezni az útját, miután hat évvel ezelőtt hagyta elmenni? Rendben, azon az estén ő szakított a férfival, mert kihallgatta az apjával folytatott beszélgetését. De ha nem ő lép előbb, Fraser maga is megtette volna. Csak megspórolta neki a fáradságot – és megóvta a saját szívét.

Akkoriban nem viselt volna el több bánatot. Nemrég halt meg az anyja, és az apja ezt követően teljesen összeomlott. Sarát teljesen kimerítette, hogy támogatnia kellett őt, és közben feldolgozni a saját gyászát is. Azon a hétvégén meglátogatta Frasert, hogy kisírja magát a vállán, és vele is törődjön valaki. De aztán...

– Biztosan mindannyian izgatottan várják, hogy végre elinduljunk, és megtudják, mi mindent terveztek önöknek. Ezért most átadom a szót a rendezvényszervezőnek, aki erről többet tud mondani – folytatta Fraser. – Már alig várom, hogy jobban megismerjem önöket az elkövetkező hetekben. De legyünk őszinték: a legtöbb ember valószínűleg akkor fogja a legjobban érezni magát a hajón, ha engem sosem lát.

Jess megfogta Esme kezét.

– Van kedved találkozni a többi gyerekkel? – kérdezte vidáman.

Sara megpuszilta a kislányát, és hevesen dobogó szívvel nézett utánuk. A színpadon már Tony, a haját lófarokba fogó fiatalember állt, és a trópusi szigetekről meg az ételkínálatról mesélt. Fraser

a tömegben elindult Sara felé.

Sara a kijárat felé sietett. Időre van szüksége, hogy átgondolja a dolgokat. Talán ő és Esme átszállhatnak a néhány nap múlva induló másik hajóra. Nem hiányzik neki, hogy felkavarja a fájó múltat.

– Sara Cohen! Ne fuss el előlem!

Fraser hangjára Sara megtorpant. Lehunyta a szemét, amikor megérintette a kilincset. Minden olyan valószínűtlennek tűnt.

– Ennyi idő után... – amikor megérezte a férfi nagy kezét a vállán, rögtön libabőrös lett – nem akarsz üdvözölni?

2. FEJEZET

– Mit keresel te itt?

– Nem tudtad, hogy a hajón leszek?

Fraser pillantása végigsiklott a zöld ruhán, amely kiemelte Sara derekát. Éppen olyan karcsú volt, mint annak idején, sőt talán még vékonyabb. Napbarnított arccsontja határozottabb lett, mint ahogy az emlékeiben élt. És a haja rövidebbnek tűnt.

Sara az ajkába harapott.

– Kérlek, Fraser, ne itt!

Gyorsan elfordult, kinyitotta az ajtót, és végigmasírozott a hajó legfelső folyosóján. Fraser követte, és megfogta a karját.

– Ugyan már! – Kényszerítette Sarát, hogy megálljon. – Nem mehetnénk valahová, ahol beszélhetünk?

Szinte fájdalmas kifejezést suhant át Sara arcán, mielőtt elhúzódtott volna.

– Nem tudom, mi folyik itt, de a lánnyal jöttem ide, és itt fogok dolgozni. – A falnak támaszkodva keresztbe fonta a karját a melle előtt. Aztán egy pillanatra lehunyta a szemét. – Erre nem számítottam.

– Sajnálom. – Fraser közelebb lépett. – A nevem ott szerepel a munkatársak névsorában. Tehát azt hittem, tudod, hogy itt vagyok – magyarázta. – És hogy felhívtál volna, vagy visszautasítod az állást, ha ez tényleg problémát jelent.

Fraser orrát megcsapta Sara parfümjé. Más illat volt, mint amire emlékezett.

– Hogy hívhattalak volna fel? – kérdezte Sara kihívóan. – Nincs meg a telefonszámod.

– Ugyanaz, mint annak idején. És azt is tudod, hol dolgozom. Emlékszel a házra, ahonnan minden magyarázat nélkül eltűntél?

Apró, borostyánszín pontok ragyogtak Sara szemében, ami azokra az éjszakákra emlékeztette Frasert, amikor órákon át feküdt mellette az ágyban, és figyelte a lány szemében a színek játékát.

– Nem jelentkeztem volna erre a munkára, ha tudom, hogy itt leszel – felelte Sara. – Felmerült bennem, hogy egyszerűen megpróbálom átszállni egy másik hajóra. És ha most megbocsátasz...

Azzal továbbindult a folyosó végén lévő felvonóhoz.

Fraser követte.

– Nem kéne megpróbálnunk felnőttek módjára beszélni?

– Minek? – Sara elutasító arccal végigmérte a férfit, miközben a liftre vártak. – Valójában miért vagy itt? Nem a Breckenridge-praxisban kéne lenned?

– A dolgok változnak.

Ebben a pillanatban kiáltás harsant:

– Hé, uram, vigyázzon!

– Elnézést!

Egy matróz, aki egy nehéz gyümölcsös ládát cipelt, majdnem beléjük ütközött.

Hogy helyet csináljanak neki, Fraser a falhoz húzta Sarát. Megfogta és megszorította a kezét.

– Istenem, mennyire hiányoztál! – bukott ki belőle. – Egyébként tetszik a frizurád.

Egy pillanatra látta Sarában felvillanni korábbi énjét. Mielőtt olyan hirtelen szakított volna vele – csak hat hónappal azután, hogy elkezdődött a csodás kapcsolatuk. Az utolsó beszélgetésükkor a lány huszonöt éves volt, ő meg huszonhat.

– Menjünk valahová, ahol nyugodtan beszélhetünk! – mondta gyorsan Fraser, amikor kinyílt a lift ajtaja. – Annak idején esélyt sem adtál nekem. Értem, hogy gyászoltad az édesanyádat...

– Összepakolom a holmim, aztán utánaézek, hogy Esme és én átszállhatnánk-e egy másik hajóra. A viselkedésed elfogadhatatlan. Mégis hogy képzeled, hogy csapdába csalsz egy hajón, aztán közlöd velem, mennyire hiányoztam. Ez egyszerűen...

– Csapdába csaltalak? – Fraser akaratlanul elmosolyodott, miközben becsukódott mögöttük a lift ajtaja. A fiatal matróz a könyökével megnyomta a négyes fedélzet gombját. – Sosem tennék ilyet. Elvégre hat évvel ezelőtt is hagytalak elmenni, nem?

Sara a padlót bámulta.

– Kölcsönösen hagytuk elmenni egymást. De ez már a múlt. Most Esmére kell gondolnom.

– Nem is sejtettem, hogy van egy lányod.

– Számomra is meglepetés volt.

– Sajnálom, hogy beteg.

– Nincs szükségünk a sajnálatodra.

– Nem úgy értettem...

Fraser elhallgatott, mert látta, hogy Sara kínosan érzi magát. Majdnem olyan kínosan, mint a matróz, aki aládáját fixírozta. Micsoda sorscsapás! Mintha nem lett volna elég tragikus, hogy Sara elveszítette az édesanyját.

A lányt annak idején nagyon megviselte a halála. Minden olyan gyorsan történt. Végstádiumú rák... Fraser akkor Londonba repült, hogy ott álljon Sara mellett. A tanulmányait és a kötelességeit elhanyagolta, hogy vele lehessen, aztán meghívta Skóciába.

Az apja enyhén szólva nem örült ennek.

Fraser akkoriban nagy nyomás alatt állt, mert segítenie kellett a szüleit a praxis jövőjének biztosításában. Rengeteg pénzt emésztettek fel a szükséges renoválások, az új eszközök és az alkalmazottak bére. Szükség lett volna az ő pénzére, amelyhez viszont csak bizonyos feltételek mellett juthatott hozzá.

Fraser igyekezett, hogy minél előbb letegye a szakorvosi vizsgáját. Ekkor Sara teljesen váratlanul közölte, hogy szakít vele, mert a családjára kell koncentrálnia.

Ebben a pillanatban kinyílt a lift ajtaja, és a matróz szó nélkül kiszállt a ládájával együtt.

– Ne kövess! – sziszegte Sara, amikor Fraser utánament.

A lány elővette a fedélzeti kártyáját, amely egyben kulcskártyaként is szolgált, kinyitotta az ajtót, és amint belépett a kabinba, be akarta csukni maga után.

Ám Fraser az ajtónyílásba tette a lábát.

– Egyáltalán gondolsz Esmére, aki odafent örül ennek az utazásnak, míg te itt lent azon töprengsz, hogy leszállsz a hajóról? Nekünk itt fontos feladatunk van.

– Mindig Esmére gondolok!

– Elnézést – mentegetőzött Fraser. – Csak azt akartam... Engedj be!

Sara ingerült kiáltást hallatott, elengedte a kilincset, és a férfi benyomakodott mellette a kicsi kabinba. Amikor körülnézett, önkéntelenül elnevette magát.

– Tehát itt szállásoltak el?

– Miért, te hol laksz? – kérdezte csodálkozva Sara, és egy pillanatra megfeledkezett a haragjáról.

Fraser a nyelvét harapott. Valószínűleg nem ez a legjobb időpont, hogy bevallja, egy kétszemélyes lakosztályt bocsátottak rendelkezésére. Bőrkanapé, erkély, minibár, tévé és dévédékkel teli polc tartozott hozzá.

Sara elkezdte kihordani a parányi fürdőből a holmiját, és bepakolni a bőröndjébe.

– Látom, Cohen, tényleg komolyan gondolod.

– Ne nevez így!

– Mindig így neveztelek. De ezt te is tudod, nem? Persze lehet, hogy időközben férjhez mentél.

– Sosem mentem férjhez – felelte Sara. – Esme apja már rég elment – tette hozzá, és Fraser ujjára pillantott.

– Túl sok dolgom volt ahhoz, hogy randizzak, a házasságról már nem is beszélve – válaszolta meg a férfi a ki nem mondott kérdést. – A rendelőben rengeteg a munka.

– Elhiszem. Elvégre mindig is így volt.

– Nem gondolod, hogy az utasaink kicsit furcsának találnák, ha az egyik dializáló nővér még indulás előtt leszáll a hajóról? – kérdezte Fraser. – Messziről jöttetek ide.

Sara hallgatott, noha lassan készen lett a csomagolással. Valójában nem akart elmenni, csak

összezavarodott.

– Mióta szorul Esme dialízisre? – kérdezte Fraser, és lehuppant az ágyra.

– Túlságosan régóta. Nyolc hónaposan kapott egy *Escherichia coli* fertőzést, amely rosszabbodott, és végül hemolitikus urémiás szindrómához vezetett.

– Hemolitikus urémiás szindrómához?

Ez a betegség veseelégtelenséget okoz.

– Esme szerepel a transzplantációs listán, de még nem találtak számára donort – felelte Sara. – Mindig azt mondom neki, azért van így, mert ő egészen különleges, és ez igaz is. Olyan különleges, hogy a családkból senki sem adhat neki vesét.

Fraser Sara karjára tette a kezét.

– Nem könnyű helyzet.

Sara a férfi ujjait nézte.

– Boldogulunk. Apánál lakunk, és ő sokat segít. Kézben tartjuk a dolgokat. Legalábbis nagyjából. És most áru el, hol van a kabinod, szépfiú?

Sara nyilvánvalóan témát akart váltani.

– Szépfiú?

Fraser Sarát is nagyon szépnek találta. Edinburgh-ben ismerkedtek meg, ahol Sara a szakápolói tanulmányait végezte, míg Fraser utolsó segédorvosi évét töltötte a St. Enid Kórházban. Sara először a kötögetés miatt tűnt fel neki. Minden szabad percében kötött. Babaholmikot a gyerekosztályon fekvő betegeknek, amint az az első randijukon kiderült.

De igazából akkor vette észre a lányt, amikor Sara megcsinálta neki a maratón lefutásához szükséges doppingvizsgálatot. Az emlékre Fraser elmosolyodott.

– A kabinom a kettős fedélzeten van.

Önkéntelenül odaképzelte Sarát a széles ágyra. Ekkor megszólalt a hangosbemondó:

– Hölgyeim és uraim, körülbelül tizenöt perc múlva elhagyjuk a kikötőt. Kérem, jöjjenek egy welcome italra a legfelső fedélzetre, hogy elbúcsúzzunk a szárazföldtől. Mindannyiuknak kellemes utat kívánunk!

– Mennem kell.

Sara nagy nehezen felemelte az ágyról a bőröndöt. Fraser átvette tőle.

– Ne csináld ezt, Cohen! Tulajdonképpen nem akarsz elmenni.

Sara egy határozott mozdulattal kinyitotta a kabin ajtaját, a bőröndje után nyúlt, kicipelte a folyosóra, aztán tovább a lifthez, ahol lihegve megnyomta a gombot.

– Tényleg le akarsz szállni? – kérdezte Fraser hitetlenkedve.

– Pontosan.

Makacs, mint régen, gondolta a férfi.

A fedélzetre érve Esme odajött hozzájuk, kezében a videókamerával. Frasernek nyomban feltűnt a katétere és kipirult arca.

– Még egyszer szia!

Lehajolt a kislányhoz, és kezét nyújtott.

Esme az anyja mandulavágású szemét örökölte. Milyen apa az, aki cserben hagyja a gyereket? – futott át Fraser fején.

– Jól érzed magad? – kérdezte.

– Elmegy. Mit csinál az anyukám?

Sara épp kétségbeesetten próbált három férfit megakadályozni abban, hogy behúzzák a szárazföldre vezető kikötői hidat. Éles fütty hallatszott, és néhány utas integetett az odalent álló embereknek.

– Nincs semmi baj. Amint látjuk, a filmesünk már a fedélzeten van. Felvett már valami érdekes jelenetet, Miss Spielberg?

Esme nevetett.

– Néhányat igen.

– Talán megmutathatnánk neked, milyen a kulisszák mögött a konyhában vagy a kapitányi

hídon. Mit szólnál hozzá?

A kislány szeme felragyogott.

– Ó, igen! Téged is lefilmezhetlek?

– Csak az előnyösebb profilomat. Mit gondolsz, melyik az?

Fraser jobbra-balra forgatta a fejét, és közben mókás arcokat vágott.

Esme ismét nevetett. Fraser a szeme sarkából látta, hogy Sara feléjük néz. Ebben a pillanatban a hajó rándult egyet, és ő megfogta Esme kezét. Most már túl késő, Sara nem menekülhet.

– Nem volt szerencséd? – kérdezte tréfásan, amikor Sara odajött hozzájuk. – Úszva még mindig partot érhetsz.

Sara bosszúsan az égre emelte a tekintetét, de a halvány mosoly az ajka körül nem kerülte el Fraser figyelmét. Esme elszaladt, hogy a fedélzeti korlát mögül figyelje a hajó manőverezését.

– Köszönöm. Legalább most már vidámabb – sóhajtott fel Sara.

– Biztos jól fogja érezni itt magát – ígérte Fraser.

– Jó lenne. A gyerekek sokszor csúfolják a nyakánál látható centrális katéter miatt. Azért vettem neki a videókamerát, hogy videós naplót vezethessen. Hogy megmutathassa az embereknek, képes normális életet élni. Arra gondoltam, hogy a videót aztán közzétehetnénk a donoroldalán.

Sara a füle mögé gyúrte szőke haját, és Esme után nézett.

Fraser ismét arra gondolt, milyen szörnyű, hogy eddig nem találtak donort a kislánynak.

– Remek ötlet.

– Esme számára semmiképp sem sikerülhet rosszul ez az út.

– Persze hogy nem.

– Mi ez itt? – Dr. Renee Forster jött oda hozzájuk, és a bőrröndre mutatott. – Minden rendben?

– Sara odalent véletlenül leöntötte vízzel – vágta rá gyorsan Fraser. – És remélte, hogy a napon gyorsabban megszárad.

– Ügyetlen voltam, de működik a dolog. Már majdnem száraz.

Renee felvonta a szemöldökét.

– Értem. Örülök, hogy együtt látom magukat a fedélzeten. Ismerik egymást?

– Már találkoztunk – ismerte be kényszeredetten Sara.

– Fél évig együtt voltunk – egészítette ki Fraser. – De aztán ahogy mondani szokták, ép bőrrel megúsztuk.

Sara döbbenetesen nézett a férfira, de ő csak vállat vont. Munkatársak között az ilyen hajóutakon nincsenek titkok. Előbb vagy utóbb minden kiderül.

Ebben a pillanatban általános tetszésnyilvánítás mellett a hajó elhagyta a kikötőt.

3. FEJEZET

– Ma este ehetek pizzát? – kérdezte Esme. – Hiszen nyaralunk.

Sara leválasztotta a lányát a dialízisgépről.

– Sajnálom, drágám, de te is tudod, hogy nem jó ötlet. Be kell tartani a diétádat, hogy ne legyél beteg.

Esme nagyot sóhajtva hátrahajtotta a fejét a párnára.

– Tudom, hogy nehéz – vigasztalta Sara. – De a hajón annyi klassz étel van.

Nem túlzott. Mindegyik büfé maga volt az álom. A homárszusitól kezdve a királyrákszuflén át a marinírozott steakig szinte minden volt. Ezenkívül temérdek sütemény.

– Ehetek fagyit? Csak egy egészen keveset?

Sara kikapcsolta a gépet, és helyére igazította a katétercsövet.

– Meglátjuk. De hagyd abba, hogy ezt folyton a képembe nyomod!

Sara játékosan félretolta a feléje irányuló kamerát.

– Dr. Frasert nem zavarja, ha filmezem.

– Hát igen...

Sara lehúzta a gumikesztyűjét. Égett a vágtyól, hogy minél többet megtudjon Fraserről. Miért hagyta ott a családi praxist, milyen gyakran vesz részt hajós körutazásokon, vajon lett-e a szakításuk után másik barátnője? Főleg az utóbbira volt kíváncsi, de ezt sosem vallotta volna be magának.

Fraser azon tűnődött, talán beszélhetne Sarával négy szemközt, mihelyt Arubán szárazföldre lépnek. Sara ugyan hallani sem akart róla, de az elmúlt két éjszaka a múlt emlékei elrabolták a férfi álmát. Olyan emlékek, amelyekre már évek óta nem gondolt.

– Vészhelyzet! Van valaki a kaszinó közelében? Kaphatnánk segítséget a kaszinóban? – szólalt meg a hangosbemondó.

Jess, aki a sarokban egy széken ült, felugrott.

– A kaszinó itt van mellettünk!

– A játszósobába vinnéd Esmét?

Sara egy másik beteget is leválasztott a dialízisgépről, aztán kisietett.

A kaszinó villogó fényei és a csengő-bongó játékautomaták valahogy idegesítőek voltak. Az elsősegélytáskát magához szorítva Sara várta, hogy a szeme hozzászokjon a környezethez.

– Sara, erre!

Egy biztonsági őr a hajó elegáns egyenruhájában kifelé terelte az embereket. Fraser egy kövér, kopasz, az ötvenes évei végén járó férfi mellett guggolt.

– Mi történt?

Sara letérdelt mellé, amitől nyomban meglódult Fraser pulzusa.

– Szívmegállás. Segíts intubálni! Már rendeltem hordágyat. – Fraser Sarára nézett. – Az emberek azt mondták, hogy meglehetősen sok pénzt nyert. Valószínűleg izgatott volt emiatt, aztán összeesett...

Amikor elkezdődött az újraélesztés, néhány kíváncsiskodó köréjük gyűlt, míg pár méterrel arrébb mások zavartalanul tovább játszottak.

Sara rögzítette a lélegeztetőzsákot és az oxigénpalackot, majd az elsősegélynyújtó táskából elővette az orrszondát. Közben Fraser folytatta a szívmasszázst a férfi napbarnított, szőrös mellkasán. Sarának feltűnt az illető drága órája és arany jegygyűrűje.

Fraser erősen tartotta a beteg fejét. Sara felemelte a férfi duzzadt szemhéját, és észrevette a pupillák körül a halványzöld íriszt. Mögötte egy játékautomata vidám csilingeléssel további pénzméretet köpött ki. Abszurd egy helyzet.

Sara lassan bevezette a csövet a beteg légcsövébe, és Fraser folytatta az újraélesztést. Fehér inge alatt egyértelműen kirajzolódott a bicepsz, a tarkóján izzadság csillogott. Valaki szól, hogy úton van a hordágy, ám Sara a nagy csörgés-zörgésben alig hallott valamit.

– És még egyszer!

A beteg feje az ölében volt, Sara két ujját a nyakára tette, miközben Fraser folytatta a szívmasszázszt. A haja a homlokába hullott.

Sara visszafojtotta a lélegzetét. A beteg még most sem mutatott semmi életjelet. Amikor Fraser látta, hogy Sara a fejét ingatja, működtetni kezdte a lélegeztetőzsákot. Közben a válluk összeért.

Végre megérkezett a hordágy.

– Kérem, lépjenek félre! Egészségügyi vészhelyzet. Lépjenek félre!

Az emberek lassan reagáltak a felszólításra. Sara azon tűnődött, hol lehet a beteg felesége. A férfi talán egyedül jött ide?

Közösen felemelték a férfit a hordágyra.

– Szív-tüdő gépre kell kapcsolni – mondta Fraser.

Az egészségügyi részleg a második fedélzeten volt. Tipikus fertőtlenítőszag fogadta őket, amikor beléptek.

Fraser az egyik ágyon megfelelő pozícióban elhelyezte a beteget, és Sara még jobban kigombolta az ingét. Az orrnyergén feltűnt a szemüveg lenyomata. De hol van a szemüveg?

Előkészítette a defibrillátort, és Fraser gyorsan csatlakoztatta. A férfi az első áramütésre sem mutatott reakciót.

– Erősebbet – mondta Fraser.

Sara növelte az áramerősséget, és fohászkodott, hogy sikerüljön. A helyiségben egyre nagyobb volt a hőség, és úgy érezte, hogy már órák óta tartózkodnak ebben a kicsi, orvosi felszerelésekkel telepakolt szobában. Az ablakon keresztül már lehetett látni a szárazföldet, amely a perzselő napfényben zöldeken ragyogott.

Egészen új világ volt ez Sara számára, Frasernek viszont láthatóan nem.

– Van pulzus! – állapította meg Sara az újabb kísérlet után megkönnyebbülten.

Amikor nem sokkal később kopogtak az ajtón, összerezett, és önkéntelenül Fraser karjára tette a kezét. A férfi megszorította az ujjait, és az érintésre mintha mély álomból felébredt volna valami Sara bensejében.

– Él? Ó, istenem, mondják, hogy nem halt meg! Mindig azt hajtogatta, hogy egy luxushajón akar meghalni. Még azelőtt is mondta, hogy elindultunk volna...

A nagy mellű, napbarnított nő szájából ömlött a szó, miközben magas sarkújában betepegett, és kezét a beteg mellkasára tette. Fürkészve nézte a nagy, kerek arcot.

– Lélegzik.

– Biztosan örülni fog, ha meghallja, hogy van még néhány éve – felelte Fraser.

Az asszony elővett valamit elegáns dizájnertáskájából.

– Nagyon sajnálom, Harry. Néhány nővel épp a borozóban voltam.

Feltette a férfi orrára a szemüveget, majd gyöngéd csókot lehelt a homlokára.

Úgy tűnik, tényleg szereti szegény, öreg Harryt. Sara Fraserre nézett. Talán esélyt kellene neki adnia rá, hogy elmondja, amit akar. Ami történt, nem csak az ő hibája. Talán tartoznak egymásnak annyival, hogy beszéljenek a múltból, és végleg maguk mögött hagyják.

Nem, mégsem jó ötlet.

Mert akkor kinyílik egy ajtó, ami jobb, ha zárva marad. Gondolnia kell a lányára is. Esmének szüksége van minden figyelmére.

De mi lesz, ha nem találják donort?

Nem veszítheti el Esmét!

4. FEJEZET

– Mi az a valami, ami rád van ragasztva? – A világoszöld rövidnadrágot viselő fiú Esme katéterére mutatott. – Földönkívüli vagy?

Fraser, aki mindössze egy méterre egy strandszéken ült, bosszúsán ráncolta a homlokát. Ám Esme ledobta a homokozólapátját, és bekapcsolta a videokamerát.

– Mit tudsz a veséről? Egy, kettő, három... Felvétel indul! – mondta kihívóan. – Fogadok, hogy fogalmad sincs semmiről.

A fiú elhúzta a száját, és a kamera lencséjére tette a kezét.

Ekkor odakiáltott a sekély vízben álldogáló anyja, aki óriási szalmakalapot viselt.

– Marcus! Mit csinálsz ott?

– Fura vagy – mondta Marcus, és elszaladt.

Sara nyomban felpattant a székéről.

– Minden rendben, anya. – Esme fáradtnak tűnt. – Hát persze hogy nem érti!

– Tényleg nem.

Fraser figyelte, amint Sara újfent naptejet ken a kislánya bőrére, hallgatja a csacsogását, és próbálja megneveztetni. Nagyszerű anya. Mindig is tudta, hogy az lesz. És volt idő, amikor azt hitte, ők ketten jó szülők lesznek együtt. Noha ezt sosem mondta Sarának.

Esme mellett nincs túl sok nyugta az anyjának. A kicsi intelligens és csinos. Ki tudja, mit tartogat számára a sors? Néhányan sokáig élnek dialízis mellett, mások nem.

Fraser felállt, és fényképet készített mindkettőjükről háttérben az óceánnal. Azután Jess, a gyerekelügyelő átvette tőle a kamerát, és intett neki, hogy álljon oda melléjük.

– Fraser doktor, fényképezkedj velünk! – kiáltotta Esme is.

A férfi nem vette le a szemét Saráról, úgy gázolt be a vízbe. Sara arca semmit sem árult el. Esme közéjük állt, megfogta mindkettőjük kezét, és azt akarta, hogy ugorják át a hullámokat.

– Még egyszer! – kiáltotta lelkesen.

– Úgyesen utasítgatsz minket, kis Spielberg.

Fraser felemelte a kislányt, és a vállára ültette. Aztán úgy tett, mintha belemerítené a vízbe, mert lehajolt, de aztán gyorsan felegyenesedett.

Esme hangosan kacagott. Sara vele együtt nevetett.

– Hol vagyunk?

Sara engedte, hogy Fraser segítsen neki leszállni a bérelt rollerről. A férfi körbemutatott a barnászöröses sziklákon. Akár egy kietlen, távoli bolygón is lehetnek volna.

– Szép hölgyem, köszönöm, hogy elkísért Casibari szikláihoz.

Tartotta Sara sisakját, míg ő kirázta a haját. A perzselő nap mélykék égből ragyogott le, és körös-körül, mint bütykös kezek, kaktuszok nőttek ki a poros földből.

Esme néhány gyerekkel és Jess-szel a tengerparton maradt játszani. Fraser tehát kihasználta az alkalmat, hogy végre kettesben legyen Sarával.

– Simák és különösek ezek a sziklák. – Sara elindult a homokos ösvényen. – Hogy kerültek ide? A szárongja alatt kirajzolódott a bikinialsója és kerek fenéke.

– Senki sem tudja pontosan. Néhányan azt hiszik, hogy a földönkívüliek hozták ide őket.

Sara nevetett.

– Talán ET maga?

A rózsaszín szárong lágyan lebegett a szélben. Sara szemlátomást nem tudta, milyen szép. Vajon Esme apja után volt valamilyen komoly kapcsolat az életében? A gondolat leheletnyi féltékenységet ébresztett Fraserben.

Előrement, felmászott egy közeli sziklára, majd Sara felé nyújtotta a kezét. Amikor mindketten

odafent álltak, szemügyre vették az előttük elterülő Aruba szigetét. Körülbelül három kilométerre voltak a fővárostól, Oranjestadtól, ahol a hajójuk horgonyzott.

– Tiszta időben innen még Venezuela is látható. – Frasernek tetszett a barnásvöröses táj, amely éles ellentétben állt a tenger smaragdzöldjével és sötétkékjével. – Az őslakosok, az arawakok ősei annak idején felmásztak a sziklákra, hogy lássák, mikor közeledik kelet felől vihar.

Sara a feje tetejére tolta a napszemüvegét.

– Ezeket az információkat mindig mint a szivacs szívta magadba. Nem csoda, hogy elfogadtad ezt az állást. Mióta csinálod már?

– Ez csak a második hajóutam.

Fraser mosolyogva simított ki egy tincset Sara hajából. A lány ugyan nem mozdult, de elfordította a tekintetét.

– Tudom, hogy szívesen utazgatsz, de még mindig nem értem, miért dolgozol itt. – Sara leült a sziklára, és a térde köré fonta a karját. Fraser követte a példáját. – Emlékeim szerint a családi praxisotoknak ígértél örök hűséget.

Fraser hallgatott egy sort. A csendben csak a madarak énekét lehetett hallani.

– Az apám két éve meghalt – mondta aztán, és figyelte, amint egy zöld bibirke felszáll egy bokorból. – Hogy egy kicsit kikapcsolódjak, szereztem helyettest, és leszerződtem egy üdülőhajóra. Tetszett a dolog, és idén újra pályáztam.

– Sajnálom, hogy meghalt az apád. – Sara a férfi térdére tette a kezét. – Nem tudtam.

– Szívinfarktust kapott.

Frasernek természetesen még mindig hiányzott, de sosem tette túl magát rajta, hogy az apja rossz néven vette a kapcsolatát Sarával. Dr. Philip Breckenridge ugyan kitűnő orvos volt, de komoly problémái merültek fel a praxis finanszírozásával kapcsolatban.

A nagyapja által ráhagyott pénzt a végrendelet értelmében Fraser csak azután kaphatta meg, hogy letette a szakorvosi vizsgáját. Ezt az összeget ő a praxisba akarta investálni, hogy a szüleinek ne kelljen bizonytalan nyugdíjas évek elé nézniük.

Amikor el akarta mondani Sarának, hogy némi időre van szüksége, mert a szakorvosi vizsgájára kell koncentrálnia, a lány már meghozta a döntését.

– A legjobb, ha befejezzük, Fraser. Pillanatnyilag úgyis minden változóban van.

Sara most megmozdult mellette, és ez visszahozta Frasert a jelenbe.

– Komolyan mondom. Tényleg nagyon sajnálom – mondta a lány, és törökülésbe igazgatta a lábait.

– Köszönöm.

– Tudom, mit jelent elveszíteni egy szülőt – tette hozzá Sara, és megszorította a férfi kezét.

Az apró gesztus Frasert gondolatban visszarepítette ahhoz a csodálatos naphoz, amikor kéz a kézben sétáltak az edinburgh-i várban, és lefényképezték egymást a vaságyúk mellett. Akkoriban minden problémája ellenére akarta Sarát. Aztán amikor nem sokkal később Londonba utazott, hogy visszaszerezze, egy másik fickóval látta.

– Tehát az apádnál laksz? – kérdezte. – Esme miatt?

Fraser elhúzta a kezét, a hátizsákjából elővett egy üveget, ivott egy kortyot, aztán egy kevés vizet fröcskölt az arcába és a mellkasára.

– Ez az egyik ok.

Sara a nyitott ingen keresztül jól látta a férfi kockás hasát. Fraser odanyújtotta az üveget.

– Sosem költöztél össze egy baráttal vagy vőlegénnyel? És mi a helyzet Esme apjával? Ugyanis láttalak vele.

Sara éppen inni akart, de megdermedt mozdulat közben.

– Mikor?

Fraser vállat vont.

– Legalábbis azt gyanítom, hogy ő volt az. Két héttel azután, hogy elmentél, Londonba utaztam, hogy lássalak. Reméltem, hogy rábírhatlak a döntésed megváltoztatására. Az utcádban lévő étterem előtt láttalak vele.

- Miattam jöttél Londonba? – Fájdalmas kifejezés suhant át Sara arcán. – Tényleg?
- Számított volna, ha észreveszel?

Sara hallgatott.

– Fogalmam sincs. Ez volt az első és egyetlen alkalom, hogy találkoztam azzal a férfival. Eltöltöttünk együtt egy éjszakát. Aztán ő valami munka miatt külföldre ment, és soha nem értesült a terhességemről. Butaság volt tőlem, de én akkoriban még mindig az anyámat gyászoltam... Te is hiányoztál, és kivételesen túl sokat ittam.

– Nem kell magyarázkodnod.

– Esme tehát nem volt tervezett gyerek, de csöppet sem bánom, hogy most itt van.

– Természetesen nem. Remek kislány.

– Igen. Nem számítottam rá, hogy egy másik embert ennyire tudok majd szeretni, miután... – Sara elhallgatott.

Az akarta mondani, hogy miután szakítottak. Fraser tisztában volt ezzel.

– Apához költöztem, hogy törődhessek vele és Esmével – folytatta Sara. – A nagyszüleim a haláluk előtt hatvan évig éltek abban a házban. Meséltem már, hogy a mennyezet tele van pezsgősdugónyomokkal? Az évtizedek alatt a családi ünnepeink egyfajta térképe lett.

– Jól hangzik.

Fraser egy makulátlan, rendes házban nőtt fel, ahol egy pezsgősdugónyom a mennyezeten csak veszekedéshez, kiabáláshoz és aztán a szoba kifestéséhez vezetett volna.

Sara szomorúan mosolyogva nézett a pillangókra, amelyek egy másik bokor körül röpködtek.

– Remélem, belátható időn belül ismét lesz okunk pezsgődurrogtatásra, hogy megünnepeljük Esme új veséjét. Aztán meg a tizenhatodik születésnapját és az esküvőjét. – Tétován hozzátette: – Egyszerűen nem tudom elképzelni, hogy bármit ünnepeljek, míg Esme nem kapott új vesét. Tudom, hogy furán hangzik.

– Nem, egyáltalán nem. – Fraser a tengert bámulta, majd két kezébe vette Sara arcát. – Találni fogunk donort – jelentette ki határozottan.

– Segítség! Ó, istenem, kérem, segítsenek! Van valaki odafent? – hallottak egy rémült hangot.

Mindketten talpra ugrottak.

– Segítség! – kiáltotta újra a nő. – Erre!

Fraser a hátizsákja után nyúlt, és Sarával együtt gyorsan lemásztak a szikláról. Aztán futva megindultak a segélykérés irányába, míg végül egy fölöttébb szokatlan jelenet tárult a szemük elé.

Marcus, a zöld sortos fiú, aki olyan undok volt Esmével, hason feküdt a földön. A fájdalomtól összegörnyedt, miközben egy fél kaktuszt áll ki a fenekéből.

Sara gyorsan elővette a hátizsákjából a törölközőt, és kiterítette, hogy a fiút felemelhessék a porból.

– Ráesett, mert túl gyorsan hajtott! – magyarázta az anyja. – Ki tudja húzni a tüskéket, doktor úr? Vagy csináljam én?

Fraser megragadta az asszony csuklóját.

– Ne, ne nyúljon hozzá!

A rövid kék kezeslábast és óriási szalmakalapot viselő nő a fia fölé hajolt.

– Ugye nem mérgező?

– Nem. – Néhány méterre a két felborult kerékpártól Fraser észrevette Marcus sortjának egy darabját egy kaktuszra feltűzve. – Lehetőleg ne mozogj! – mondta a fiúnak. – Nem akarjuk, hogy ezek a kis dögök még beljebb fúródjanak. És ne nyúlj a szádhoz, ha megérintetted a kaktuszt, rendben?

– Rendben. – Marcus sírni kezdett. – Nagyon fáj!

– Tudom. – Sara kivett egy csipeszt a kis elsősegélytáskájából. – Szerencsére úgy néz ki, hogy a tüskék szinte csak az egyik oldalon vannak. Tehát feküdj nyugodtan, ahogy Fraser doktor mondta!

Fraser sebkötöző pólyát és fertőtlenítőszerrel vett elő, miközben Sara csipesszel szedegette ki a tüskéket Marcus bőréből. A fiú feneke úgy megdagadt, hogy egy piros felfújható labdára emlékeztetett. A fiúnak mázlija volt, hogy a közelben tartózkodtak.

Visszatérve az *Ocean Dreamre* Marcust gyorsan az egészségügyi részlegre vitték. A gyerek és az anyja semmiképpen sem akarták megszakítani az utazást. Fraser próbálta megnevetetni őket, amikor felsorolta, mi mindent lehet csinálni állva. Például horgászni, teniszezni vagy festeni.

– Segíthetsz filmezni is – ajánlotta fel az ajtóban álló Esme.

Fraser fájdalomcsillapítót írt fel, és odaadta a receptet az anyának. A fiú hátsójára gézlapokat ragasztottak.

Amikor Marcus észrevette Esmét, az arca tűzpirosra gyúlt.

– Hogy kerülsz ide? – Sara odalépett a lányához. – Hol van Jess?

– Odabent. – A kislány a szomszédos kávézó felé bökött. Farmersortjában és csillagmintás pólójában elsétált az anyja mellett, és Marcusra mutatott. – Mit csináltál?

A fiú zavartan ráncolta az orrát.

– Ráestem egy kaktuszra.

Esme elképedve bámulta a sok tapaszt, és Fraser egy pillanatig arra gondolt, hogy nevetésben tör ki, vagy tesz valamilyen barátságtalan megjegyzést. Elvégre a fiú meglehetősen komisz volt vele.

– Nagyon fájhat – mondta a kislány ehelyett, és együttérzően nézett Marcusra. – Jól vagy?

– Igen. – Marcus szipogott. – Elnézést, hogy földönkívülinek neveztelek.

Esme nevetett.

– Néha valószínűleg úgy is nézek ki. Megmutassam a művésémet, ha már jobban vagy? Egyébként robotvesének nevezem.

Fraser figyelmesen hallgatta, amikor Esme elmagyarázta, hogy dialízisre szorul, mert nem működik a veséje. Látta, hogy Sara milyen büszke a lányára, amikor Esme felajánlotta a fiúnak, szívesen játszik vele, hogy ne érezze úgy, ő az egyetlen fura kinézetű személy a hajón.

– Ugyanolyan együttérző, mint te – súgta oda Fraser, és megbökte a karjával Sarát.

Sara felnézett rá.

– Igen, nagyon hasonlítunk egymásra, de mégsem adhatok neki vesét.

Fraser mellkasa elszorult.

– Találni fogunk alkalmas donort – jelentette ki határozottan. – Egész biztos.

5. FEJEZET

Sara a lábujjait a rádióból szóló zene ritmusára mozgatta, miközben hátrahajtotta a fejét.

– Egy sima, egy fordított, egy sima, egy fordított – mormolta maga elé, mint valami mantrát.

Felidézte az első találkozását Fraserrel – a maratonhoz szükséges vizsgálatot. Nem éppen szexi környezet, ennek ellenére flörtöltek egymással. Három nappal később randiztak egy divatos olasz étteremben. Sara még soha egyetlen férfiért sem volt annyira oda.

– Itt vagy?

Az ajtaja előtt felcsendülő hangra a szíve kihagyott egy ütemet. A kötött holmit gyorsan a párnája alá dugta, mert félt, hogy Fraser még régimódinak tartja. Folyton kötöget, mint egy öreg nagymama.

Lesimította világoskék ruháját, és ajtót nyitott.

– Szia, tehát megtaláltál.

– Nagyon úgy néz ki. – Miután eltöltött némi időt a tengerparton, Fraser arca szépen lebarapult.

– Mit csinálsz éppen?

– Semmit.

– Jól vagy?

– Igen.

Sara örült a férfi érdeklődésének, de kicsit ideges és bizonytalan volt.

– Azt hittem, a felső fedélzeten vagy – jegyezte meg Fraser.

– Miért?

Sara önkéntelenül megbámulta a kék ing alatt kirajzolódó izmokat. Ráadásul a férfi khaki színű bermudát viselt, és jól látszott feszes, formás lába.

– Játszik ott egy zenekar – emlékeztette Fraser Sarát. – Gyere fel velem! Sokat dolgoztál, nem kellene egyedül elbújni itt.

– Szeretem a csendet.

Fraser azonban talpra segítette a lányt, kihúzta a folyosóra, hogy a lifthez táncoljon vele. Sara nevetett.

Odafent a fedélzeten meleg volt, a levegő fülledt, ami közeledő vihart jelzett. Sarára valósággal rátapadt a ruha, amikor Fraser a zenekar közelében kihúzott neki egy széket. Aztán felajánlotta, hogy hoz egy italt.

– Hadd találjam ki... vodka-áfonya vodka nélkül? – A férfi kék szeme csillogott a tompa fényben.

– Tehát még emlékszel...

– Sok mindent tudok rólad, Cohen. Várj meg itt!

Sara figyelte Fraser feszes fenekét, ahogy a bár felé ment. A nők megbámulták. A férfi mindig is vonzó volt, de az elmúlt hat évben előnyére változott.

Ebben a pillanatban megjelent dr. Renee Forster, és helyet foglalt mellette.

– Kitűnően végzi a dolgát a dialízisre szoruló betegekkel, Sara. Lehetséges, hogy Breckenridge doktort láttam a tengerparton játszani a lányával?

Sara a doktornőre nézett.

– Igen, remekül megértik egymást.

Esme nem nagyon szerette a férfiakat, de Fraser az első perctől rokonszenves volt neki. Kamerájával folyton a férfi vicces grimaszait filmezte.

– Rendes fickó. – Renee karcsú, ápolt kezét Saráéra tette. – Folyton azon töprengek, ki rabolta el a doktor úr szívét.

Aztán elnézést kért, és továbbment, mielőtt Fraser az asztalra tette az italokat, és leült.

– Mit akart Renee?

– Azt mondta, hogy rendes fickó vagy.